ECLI:LV:AT:2024:0710.C73349924.14.L
Lieta Nr. C73349924, SKC-704/2024
Civillietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
LĒMUMS
Rīgā 2024.gada 10.jūlijā

Senāts šādā sastāvā: senatore referente Zane Pētersone, senatores Dzintra Balta un Inese Grauda,

izskatīja rakstveida procesā SIA „GelvoraSergeļ" blakus sūdzību par Zemgales apgabaltiesas 2024.gada 16.maija lēmumu, ar kuru atstāts negrozīts Zemgales rajona tiesas tiesneša 2024.gada 13.marta lēmums, ar kuru atteikts pieņemt SIA „GelvoraSergeļ" vienkāršotās procedūras prasības pieteikumu pret /pers. C/ par parāda piedziņu.

Aprakstošā daļa

[1] SIA „GelvoraSergeļ" 2024.gada 8.februārī iesniedza tiesā vienkāršotās procedūras prasības pieteikumu pret /pers. C/ par parāda piedziņu, lūdzot piedzīt no atbildētāja parādu 582,90 *euro*, procentus 272,28 *euro* un līgumsodu 14,44 *euro*, kopā – 869,62 *euro*, kā arī piedzīt tiesas izdevumus un noteikt prasītājai tiesības saņemt likumiskos 6 procentus gadā no piedzītās summas par laiku līdz sprieduma izpildei.

Prasības pieteikumā norādīti šādi apstākļi.

[1.1] /pers. C/ (līguma slēgšanas laikā – /pers. D/) un AS „Reverta" (līguma slēgšanas laikā – AS „Parex banka") 2007.gada 12.novembrī noslēdza līgumu par *American Express Blue* kredītkartes izsniegšanu atbildētājam ar piešķirto kredītlimitu 569,15 *euro* (400 latu).

[1.2] AS „Reverta" 2010.gada 28.jūlijā, pamatojoties uz līgumu par uzņēmuma pāreju, nodeva AS „Citadele banka" visas tiesības un saistības, tostarp tās, kas izriet no 2007.gada 12.novembra līguma ar atbildētāju.

[1.3] Ņemot vērā, ka atbildētājs pielīgtās saistības nav izpildījis un pieļāvis maksājumu kavējumu, AS „Citadele banka" 2014.gada 18.jūnijā vienpusēji atkāpās no līguma.

[1.4] AS „Citadele banka" un SIA „GelvoraSergeļ" (pirms nosaukuma maiņas –SIA „Gelvora") 2018.gada 26.septembrī noslēdza cesijas līgumu, saskaņā ar kuru prasītāja ieguva prasījuma tiesības pret atbildētāju ar tiesībām prasīt galveno parādu un visus blakus prasījumus, kas izriet no līguma.

[2] Ar Zemgales rajona tiesas tiesneša 2024.gada 13.marta lēmumu atteikts pieņemt SIA „GelvoraSergeļ" vienkāršotās procedūras prasības pieteikumu pret /pers. C/ par naudas piedziņu.

Lēmums pamatots ar šādiem motīviem.

[2.1] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 26.panta pirmo daļu prasība pret fizisko personu ir ceļama pēc atbildētāja deklarētās dzīvesvietas. Prasības pieteikumā atbildētāja dzīvesvietas adrese ir norādīta /apdzīvotas vietas nosaukums/, /Nosaukums/ novadā. Savukārt Personu datu pārlūkā atbildētāja dzīvesvieta kopš 2024.gada 10.marta ir norādīta /ārvalstī/.

[2.2] 2007.gada 12.novembra līgumā par *American Express Blue* kredītkartes izsniegšanu ar piešķirto kredītlimitu 11.1.punktā noteikts, ka jebkura nesaskaņa, prasība vai strīds tiks izskatīti Rīgas Starptautiskajā šķīrējtiesā vai pēc prasītāja izvēles Latvijas Republikas tiesā pēc piekritības. Tomēr puses nav vienojušās par līgumisko piekritību vispārējās jurisdikcijas tiesā Latvijā atbilstoši Civilprocesa likuma 30.pantam, jo no līguma izriet, ka pirmās instances tiesa tiks izvēlēta pēc piekritības, nekonkretizējot, ka strīds ir risināms kādā konkrētā Latvijas rajona tiesā.

[2.3] Tāpat nav konstatējams neviens no Civilprocesa likuma 28.pantā paredzētajiem pamatiem, lai prasību celtu tiesā pēc prasītājas izvēles, vai Civilprocesa likuma 29.pantā noteiktā izņēmuma piekritība.

[2.4] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 5.panta pirmo un trešo daļu jurisdikcijas noteikšanai piemērojama Eiropas Parlamenta un Padomes 2012.gada 12.decembra regula (ES) Nr. 1215/2012 „Par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās" (turpmāk – Regula Nr. 1215/2012).

Tā kā prasītāja izvēlējusies nevērsties pielīgtajā šķīrējtiesā, bet izvēlējusies celt prasību vispārējā kārtībā, tad ir piemērojams Regulas Nr. 1215/2012 II nodaļas 4.iedaļas 18.pants, kas noteic, kur izskatāmas prasības attiecībā uz patērētājiem. Regulas Nr. 1215/2012 18.panta 2.punkts noteic, ka otra līgumslēdzēja puse var celt prasību pret patērētāju vienīgi tās dalībvalsts tiesās, kurā ir patērētāja domicils. Atbildētājs kā savu vienīgo dzīvesvietas (domicila) adresi ir norādījis adresi /ārvalstī/.

[2.5] Procesuālās normas nav attiecināmas uz pagātni, to piemērošanai ir ņemami vērā šobrīd pastāvošie apstākļi. Līdz ar to, ja nav konkrētas vienošanās starp pusēm, nav nekādas nozīmes apstāklim, kur agrāk ir bijusi atbildētāja dzīvesvieta.

[2.6] Ņemot vērā minēto, prasība nav pakļauta Latvijas tiesai. Līdz ar to prasības pieteikumu jāatsaka pieņemt, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 132.panta pirmās daļas 1.punktu, jo strīds nav pakļauts tiesai.

[3] SIA „GelvoraSergeļ" iesniedza blakus sūdzību par minēto lēmumu, lūdzot to atcelt un nodot jautājumu par prasības pieteikuma pieņemšanu jaunai izskatīšanai Zemgales rajona tiesai.

[4] Ar Zemgales apgabaltiesas 2024.gada 16.maija lēmumu Zemgales rajona tiesas tiesneša 2024.gada 13.marta lēmums atstāts negrozīts, bet SIA „GelvoraSergeļ" blakus sūdzība noraidīta.

Apgabaltiesa saskaņā ar Civilprocesa likuma 447.^{1}panta otro daļu pievienojās pirmās instances tiesas tiesneša lēmuma motīviem, papildus norādot šādus argumentus.

[4.1] Pirmās instances tiesas tiesnesis pamatoti atteica pieņemt SIA „GelvoraSergeļ" vienkāršotās procedūras prasības pieteikumu saskaņā ar

Civilprocesa likuma 132.panta pirmās daļas 1.punktu, atzīstot, ka strīds nav pakļauts tiesai.

Konstatējot, ka atbildētāja deklarētā dzīvesvieta ir /ārvalstī/, pirmās instances tiesas tiesnesis pareizi norādīja, ka jurisdikcijas noteikšanā ir jāpiemēro Regula Nr. 1215/2012, ņemot vērā pārrobežu elementa klātesību.

Regulas Nr. 1215/2012 II nodaļas 1.iedaļas 4.panta 1.punkts noteic, ka saskaņā ar šo regulu personas, kuru domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt minētās dalībvalsts tiesā neatkarīgi no viņu pilsonības. Attiecībā uz patērētāja noslēgtajiem līgumiem saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 18.panta 2.punktu otra līgumslēdzēja puse var celt prasību pret patērētāju vienīgi tās dalībvalsts tiesās, kurā ir patērētāja domicils.

[4.2] Regulas Nr. 1215/2012 II nodaļas 4.iedaļas 19.panta 3.punkts paredz, ka no šīs iedaļas noteikumiem var atkāpties vienīgi ar vienošanos, kas ir noslēgta starp patērētāju un otru līgumslēdzēju pusi, kuriem abiem līguma slēgšanas laikā ir domicils vai pastāvīgā mītnesvieta tajā pašā dalībvalstī un kas piešķir jurisdikciju minētās dalībvalsts tiesām, ar noteikumu, ka šāda vienošanās nav pretrunā minētās dalībvalsts tiesību aktiem.

Prasītāja SIA „GelvoraSergeļ" prasījuma tiesības ieguvusi ar 2018.gada 26.septembra cesijas līgumu.

Tas, ka aizdevēja banka un atbildētājs 2007.gada 12.novembrī, slēdzot līgumu par *American Express Blue* kredītkartes izsniegšanu, bija nodomājuši strīdu izšķiršanu nodot Latvijas Republikas tiesām (līguma 11.1.punkts), nav attiecināms uz jautājuma izlemšanu par konkrētā strīda pakļautību tiesai, jo atbilstoši Civillikuma 1800.pantam uz prasītāju kā cesionāri nav pārgājušas līgumiskās attiecības par strīdu izšķiršanu. Līdz ar to neizpildās Regulas Nr. 1215/2012 19.panta 3.punktā minētais priekšnoteikums, kas būtu pamats atkāpties no Regulas 17. un 18.panta piemērošanas.

[5] Prasītāja SIA „GelvoraSergeļ" iesniedza blakus sūdzību par minēto lēmumu, pārsūdzot to pilnā apjomā un norādot šādus argumentus.

[5.1] Prasītāja prasību cēlusi 2024.gada 8.februārī pēc atbildētāja tajā laikā deklarētās dzīvesvietas – konkrētas adreses /apdzīvotas vietas mosaukums/, /Nosaukums/ novadā. Atbildētāja dzīvesvieta /ārvalstī/ reģistrēta tikai no 2024.gada 10.marta.

Tas, ka prasības pieteikums atstāts bez virzības trūkumu novēršanai, lietas piekritību nevar ietekmēt, jo saskaņā ar Civilprocesa likuma 133.panta trešo daļu trūkumu novēršanas gadījumā prasības pieteikums uzskatāms par iesniegtu dienā, kad tas pirmoreiz iesniegts tiesai. Civilprocesa likums neparedz prasības atstāšanu bez izskatīšanas, tiesvedības apturēšanu vai izbeigšanu gadījumos, ja atbildētājs tiesvedības laikā maina adresi. Tādēļ atbildētāja adresei ir nozīme lietas piekritības noteikšanā tikai prasības celšanas brīdī.

[5.2] Turklāt tiesa nepareizi interpretē Regulas Nr. 1215/2012 19.panta 3.punktu.

[5.2.1] Izskatāmā prasība par parāda piedziņu izriet no 2007.gada 12.novembra līguma par *American Express Blue* kredītkartes izsniegšanu ar tai piesaistītu kredīta limitu, kura 11.1.punktā puses vienojās par jebkura no šī līguma izrietoša strīda izskatīšanu pēc prasītāja izvēles Latvijas Republikas tiesā.

Atbilstoši Regulas Nr. 1215/2012 7.iedaļai pušu vienošanās par strīda izšķiršanu kādā no dalībvalsts tiesām piešķir tai izņēmuma jurisdikciju. Konkrētā vienošanās atbilst Regulas Nr. 1215/2012 19.panta 3.punkta pazīmēm, proti, tā ir noslēgta starp pusēm, no kurām vismaz vienai no tām ir domicils kādā no Eiropas Savienības dalībvalstīm; vienošanās noslēgšanas brīdī abām pusēm domicils vai pastāvīgā mītnesvieta bija tajā pašā dalībvalstī; vienošanās piešķir jurisdikciju minētās dalībvalsts tiesām; un pastāv vienošanās par Latvijas Republikas tiesas vai tiesu jurisdikciju.

Tādējādi izpildās Regulas Nr. 1215/2012 19.panta 3.punktā minētais priekšnoteikums, kas ir pamats atkāpties no 17. un 18.panta piemērošanas.

[5.2.2] Nepamatota ir Civillikuma 1800.panta attiecināšana uz izskatāmo jautājumu.

SIA „GelvoraSergeļ" piekrīt, ka ar cesiju nepāriet līgumiskā attiecība, bet šī līgumiskā attiecība neietver pielīgto tiesību strīdu risināt pēc prasītāja izvēles Latvijas Republikas tiesā, jo šī tiesība tiešā veidā saistāma ar prasījuma tiesību īstenošanas veidu.

Likumdevējs tieši ir noteicis, ka, cedējot prasību, uz cesionāru pāriet prasījuma tiesības, bet ne līgumā ietvertā šķīrējtiesas klauzula par civiltiesiskā strīda izskatīšanu šķīrējtiesā. Līdz ar to, skatot jautājumu par Regulas Nr. 1215/2012 piemērošanu, tiesai jāatšķir līgumā pielīgtā šķīrējtiesas klauzula no prasītājas tiesības vērsties Latvijas Republikas tiesā. Tiesa nepamatoti ir pārkāpusi šo robežu un nepareizi apvienojusi pielīgtos strīdu risināšanas veidus.

Motīvu daļa

[6] Izvērtējis blakus sūdzību un pārējos lietas materiālus, Senāts atzīst, ka Zemgales rajona tiesas tiesneša 2024.gada 13.marta lēmums un Zemgales apgabaltiesas 2024.gada 16.maija lēmums ir atceļams un jautājums par prasības pieteikuma pieņemšanu un lietas ierosināšanu nododams jaunai izskatīšanai Zemgales rajona tiesā.

[7] Vispirms Senāts norāda, ka pat gadījumā, ja būtu pamats konstatēt strīda jurisdikciju citas valsts tiesai, gan apgabaltiesa, gan pirmās instances tiesas tiesnesis, kura pieņemtā lēmuma motīviem apgabaltiesa pievienojusies, kļūdaini strīda pārrobežu (valstisko) piekritību kvalificējuši kā strīda pakļautību un attiecīgi prasības pieteikumu nepareizi atteikuši pieņemt uz Civilprocesa likuma 132.panta pirmās daļas 1.punkta pamata, kas ir piemērojams tikai gadījumā, ja strīds nav pakļauts tiesai.

Strīda pārrobežu (valstiskās) jurisdikcijas jautājums ir par to, kuras valsts tiesai piekrīt attiecīgā strīda izskatīšana (sk. arī Civilprocesa likuma $31.^{1}$pantu). Tādējādi, ja lieta nav piekritīga Latvijas tiesai, tad atteikuma pamats ir Civilprocesa likuma 132.panta pirmās daļas 6.punkts, kas paredz tiesneša tiesības atteikt pieņemt prasības pieteikumu, ja lieta nav piekritīga šai tiesai.

[8] Tomēr arī pēc būtības jautājums par strīda piekritību un prasības pieteikuma pieņemamību izlemts nepareizi.

[8.1] Nav strīda, ka nav konstatējama citas valsts tiesas izņēmuma jurisdikcija uz Regulas Nr. 1215/2012 24.panta pamata.

[8.2] Pārsūdzētajā lēmumā pareizi norādīts uz piekritības vispārīgo noteikumu, ka prasību ceļ pēc atbildētāja dzīvesvietas. Proti, Civilprocesa likuma 26.panta pirmā daļa noteic, ka prasību pret fizisko personu ceļ tiesā pēc tās deklarētās dzīvesvietas. Regulas Nr. 1215/2012 4.panta 1.punkts līdzīgi paredz, ka personas, kuru domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt minētās dalībvalsts tiesā neatkarīgi no viņu pilsonības. Attiecībā uz Regulas 17.pantā minētajiem patērētāja noslēgtajiem līgumiem Regulas 18.panta 2.punkts īpaši noteic, ka otra līgumslēdzēja puse var celt prasību pret patērētāju vienīgi tās dalībvalsts tiesās, kurā ir patērētāja domicils.

Līdz ar to, apsverot vispārīgo piekritību, tiesai bija pamats vērtēt jautājumu par atbildētāja dzīvesvietu.

[8.3] Taču tiesa nepareizi noteikusi brīdi, uz kuru nosakāma lietas piekritība.

Prasītāja prasības pieteikumu tiesā iesniegusi 2024.gada 8.februārī. Ar Zemgales rajona tiesas tiesneša 2024.gada 14.februāra lēmumu prasības pieteikums atstāts bez virzības trūkumu novēršanai līdz 2024.gada 11.martam, un prasītāja 2024.gada 1.martā iesniegusi pieteikumu par trūkumu novēršanu. Tādu apstākli, ka trūkumi nebūtu novērsti, tiesnesis nav konstatējis un kā prasības pieteikuma atteikuma pamatu nav piemērojis.

Latvijas Civilprocesa likuma normas par piekritības noteikšanu runā par „prasības celšanu", Regulas Nr. 1215/2012 normas – par „iesūdzēšanu tiesā" un „prasības celšanu". Regula Nr. 1215/2012 plašāk neregulē jautājumu par to, kurš brīdis uzskatāms par iesūdzēšanu tiesā jeb prasības celšanu gadījumā, kad prasības pieteikums atstāts bez virzības un jautājums par prasības pieteikuma pieņemamību izlemts vēlāk. Līdz ar to minētais jautājums atstāts dalībvalstu nacionālo tiesību ziņā.

Senāts piekrīt blakus sūdzībā norādītajam, ka šādā gadījumā, kad prasības pieteikums bija atstāts bez virzības trūkumu novēršanai un trūkumi tika novērsti, bija jāpiemēro Civilprocesa likuma 133.panta trešā daļa, kurai atbilstoši, ja prasītājs noteiktā terminā trūkumus novērš, prasības pieteikums uzskatāms par iesniegtu dienā, kad tas pirmoreiz iesniegts tiesai.

Tātad par prasības celšanas brīdi atzīstama diena, kad prasītājs pirmoreiz iesniedzis prasības pieteikumu tiesai. Attiecīgi lietas piekritība bija nosakāma uz brīdi, kurā prasītāja SIA „GelvoraSergeļ" bija cēlusi prasību, proti, iesniegusi (nosūtījusi) tiesai prasības pieteikumu, kas ir 2024.gada 8.februāris.

Savukārt pirmās instances tiesas tiesneša secinājums (kuram apgabaltiesa pievienojusies) par to, ka ir ņemami vērā šobrīd pastāvošie apstākļi un nav nozīmes apstāklim, kur agrāk ir bijusi atbildētāja dzīvesvieta, ir pretējs Civilprocesa likuma 133.panta trešās daļas tiesību normai.

[8.4] No Pilsonības un migrācijas pārvaldes Personas datu pārlūka datubāzes izdrukas redzams, ka no 2023.gada 31.jūlija līdz 2024.gada 10.martam, tātad arī prasības celšanas laikā 2024.gada 8.februārī, /pers. C/ dzīvesvieta bija deklarēta Latvijā – konkrētā adresē /Nosaukums/novadā (sk. *lietas 63.lapu*).

Tādējādi prasība bija celta atbilstoši vispārīgās piekritības noteikumiem pēc atbildētāja dzīvesvietas, kas atradās Latvijā, un tiesnesim nebija pamata konstatēt pārrobežu jurisdikciju un atteikt pieņemt prasības pieteikumu uz jurisdikcijas trūkuma pamata.

[8.5] Tas, ka prasītājs mainījis dzīvesvietu tiesvedības laikā, nedod pamatu strīda piekritības jautājuma pārskatīšanai. Tas citastarp izriet no Civilprocesa likuma 32.panta pirmās daļas, saskaņā ar kuru lieta, kuru tiesa pieņēmusi savā tiesvedībā, ievērojot piekritības noteikumus, tiesai jāizskata pēc būtības, kaut arī lietas izskatīšanas gaitā būtu mainījusies tās piekritība. Arī Regulas Nr. 1215/2012 normas attiecībā uz tādu situāciju, kāda ir konkrētajā lietā, nenoteic citādi.

Turklāt Pilsonības un migrācijas pārvaldes datubāzē ietvertās ziņas liecina, ka šobrīd atbildētāja dzīvesvieta ir atkal deklarēta Latvijā.

[8.6] Ievērojot minēto, Senātam nav nozīmes papildus apsvērt blakus sūdzības otro argumentu par to, ka strīds piekrīt Latvijas tiesai vēl arī uz izņēmuma jurisdikcijas pamata sakarā ar pušu vienošanos par to.

[9] Senāts arī norāda, ka apgabaltiesas lēmumā vispār nav atbildēts uz blakus sūdzībā par pirmās instances tiesas tiesneša lēmumu ietverto argumentu par Civilprocesa likuma 133.panta trešās daļas piemērošanu.

Civilprocesa likuma 447.[1]panta pirmā daļa noteic, ka lēmumā par blakus sūdzību papildus šā likuma 230.pantā minētajam tiesa norāda blakus sūdzības iesniedzēju, ietver blakus sūdzības un pārsūdzētā lēmuma izklāstījumu, kā arī motivē savu attieksmi pret pārsūdzēto lēmumu. Savukārt saskaņā ar šī panta otro daļu, ja tiesa, izskatot blakus sūdzību, atzīst, ka pārsūdzētajā lēmumā ietvertie motīvi ir pareizi un pietiekami, tā lēmumā var norādīt, ka pievienojas pārsūdzētā lēmuma motīviem.

Senāts ir daudzkārt norādījis, ka apelācijas instances tiesai, piemērojot Civilprocesa likuma normas par pievienošanos pirmās instances tiesas sprieduma motīviem, ir pienākums sniegt atbildes uz būtiskiem apelācijas sūdzības argumentiem, kā arī norādīt pamatojumu, ja sūdzības argumenti tiek noraidīti (sk., piemēram, *Senāta 2014.gada 6.februāra spriedumu lietā Nr. SKC-109/2014, C04225008, 2018.gada 29.jūnija sprieduma lietā Nr. SKC-161/2018, ECLI:LV:AT:2018:0629.C40077715.1.S, 9.4.punktu, 2020.gada 6.februāra sprieduma lietā Nr. SKC-96/2020, ECLI:LV:AT:2020:0206.C32247717.10.S, 10.2.punktu, 2023.gada 24.aprīļa sprieduma lietā Nr. SKC-178/2023, ECLI:LV:AT:2023:0424.C30576721.37.S, 9.1.punktu*). Minētā atziņa pēc analoģijas ir vienlīdz attiecināma arī uz tiesas pienākumu, izskatot blakus sūdzību un pievienojoties pirmās instances tiesas lēmuma motīviem, sniegt atbildes uz būtiskiem blakus sūdzības argumentiem (sk. *Senāta 2020.gada 10.decembra lēmuma lietā Nr. SKC-1516/2020, ECLI:LV:AT:2020:1210.SKC151620.8.L, 8.punktu*).

Neskatoties uz to, ka blakus sūdzībā par rajona tiesas tiesneša lēmumu bija izvērsti argumentēts, kādēļ ir piemērojama Civilprocesa likuma 133.panta trešā daļa un lietas piekritība nosakāma pēc atbildētāja deklarētās dzīvesvietas laikā, kad prasība tika iesniegta tiesā, apgabaltiesas lēmumā uz šo argumentu nav atbildēts. Tādējādi tiesa pārkāpusi ne tikai Civilprocesa likuma 133.panta trešo daļu, bet arī Civilprocesa likuma 230.panta ceturtās daļas un 447.[1]panta prasības par lēmuma motīvu daļas saturu un 5.panta sestās daļas noteikumus par pienākumu ņemt vērā judikatūru.

[10] Senāts uzskata par nepieciešamu papildus norādīt, ka pamatnoteikumus par kārtību, kādā tiesa pārbauda jurisdikciju, paredz Regulas Nr. 1215/2012 8.iedaļa (27., 28.pants).

Proti, tiesai vispirms ir jānoskaidro, vai nav piemērojami izņēmuma jurisdikcijas noteikumi saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 24.pantu, jo, ja lieta saskaņā ar Regulas 24.pantu ir citas dalībvalsts tiesu izņēmuma jurisdikcijā, tad tiesa pēc savas iniciatīvas paziņo, ka tai nav jurisdikcijas (Regulas Nr. 1215/2012 27.pants).

Savukārt no Regulas Nr. 1215/2012 28.panta kopsakarā ar 26.pantu izriet, ka citos gadījumos (ja 24.panta izņēmuma jurisdikcijas noteikumi nav piemērojami) tiesai ir lieta jāuzsāk un jānosūta atbildētājam prasības pieteikums. Ja atbildētāja domicils ir valstī, kurā celta prasība, tad tiesa turpina tiesvedību atbilstoši saviem procesuālajiem noteikumiem. Savukārt, ja atbildētāja domicils ir citā Eiropas Savienības dalībvalstī, tad tiesai jāpārliecinās, ka atbildētājs ir laikus saņēmis nosūtītos dokumentus, lai varētu nodrošināt sev aizstāvību (sk. Regulas Nr. 1215/2012 28.panta 2.punktu). No Regulas Nr. 1215/2012 26.panta secināms, ka atbildētājs var izvēlēties piekrist prasītāja izvēlētajai jurisdikcijai vai iebilst pret to. Ja atbildētājs ir patērētājs Regulas Nr. 1215/2012 17.panta izpratnē, tad tiesa atbilstoši Regulas 26.panta 2.punktam pirms jurisdikcijas pieņemšanas pārliecinās arī par to, ka atbildētājs ir informēts par savām tiesībām apstrīdēt tiesas jurisdikciju un par sekām, kas izriet no ierašanās vai neierašanās tiesā.

Tātad pat gadījumā, ja atbildētāja domicils prasības celšanas brīdī būtu bijis citā dalībvalstī, tiesnesim prasības pieteikuma sākotnējās izvērtēšanas stadijā nebija pamata atteikt pieņemt pieteikumu sakarā ar atbildētāja domicilu citā valstī. Atbildētājam (tostarp atbildētājam, kurš ir patērētājs Regulas Nr. 1215/2012 17.panta izpratnē) nav liegts piekrist tiesas, kurā prasība celta, jurisdikcijai, tādēļ vispārējās jurisdikcijas pārbaude turpināma jau ierosināta tiesvedības procesa gaitā – pēc tam, kad atbildētājam nosūtīts prasības pieteikums.

[11] Ievērojot to, ka abu instanču tiesas pieļāvušas tās pašas kļūdas, bez pietiekama pamata atsakot pieņemt prasības pieteikumu, un par prasības pieteikuma pieņemšanu vai nepieņemšanu lemj pirmās instances tiesa, Senāts, tostarp ņemot vērā procesuālās ekonomijas principu, atzīst, ka atceļami abu instanču tiesu lēmumi un jautājums par prasības pieteikuma pieņemšanu un lietas ierosināšanu ir nododams jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesai.

[12] Atceļot lēmumu, saskaņā ar Civilprocesa likuma 444.[1]panta otro daļu SIA „GelvoraSergeļ" ir atmaksājama par blakus sūdzību samaksātā drošības nauda 70 *euro*.

Rezolutīvā daļa

Ņemot vērā minēto un pamatojoties uz Civilprocesa likuma 444.[1]panta otro daļu, 447.[1]panta pirmo daļu, 448.panta pirmās daļas 2.punktu,

449.panta pirmo daļu, Senāts

nolēma

atcelt Zemgales rajona tiesas tiesneša 2024.gada 13.marta lēmumu un Zemgales apgabaltiesas 2024.gada 16.maija lēmumu un nodot jautājumu par prasības pieteikuma pieņemšanu un lietas ierosināšanu jaunai izskatīšanai Zemgales rajona tiesai;

atmaksāt SIA „GelvoraSergel" drošības naudu 70 *euro* (septiņdesmit *euro*).

Lēmums nav pārsūdzams.

Senatore Z. Pētersone Senatore Dz. Balta Senatore I. Grauda